

[Nyhøe Andersen.]

at folkeafstemningen den 2. oktober bliver en bekræftelse på den beslutning, som folketinget træffer i dag. Vi vil gøre det i forvisning om, at vi derved tjener Danmarks fremtid bedst.

Hilmar Baunsgaard: Ved denne sidste behandling i folketinget af lovforslaget om Danmarks tiltrædelse til De europæiske Fællesskaber ønsker jeg på det radikale venstres vegne at give udtryk for, at den opgave, vi her står over for, er en sag af så stor lødighed og så vidtrækkende betydning, at vi alle må være enige om, at afgørelsen skal ske på en sådan måde, at vort folkestyre går styrket ud af denne meningskamp, uanset hvem der sejrer.

Der har været talt om, at nu er det følelserne, der får overtaget i kampagnens sidste fase. Ingen kan eller bør efter min mening underkende følelsernes betydning. I en politisk kamp kan vi alle risikere at forveksle følelser med ophidselse, overdrivelser, eventuelt mistænkeliggørelse af andres motiver. Det er de negative kræfter, der ofte ligger parat i et politisk engagement, og jeg tror, at vi alle, hvor vi end befinder os i det politiske felt, under slutspurten gør klogt i at være på vagt over for denne fare. Hvad der end sker den 2. oktober, skal vi arbejde sammen i det danske folketing og i vort folkestyres mange organer. Det er ikke en pligt, men en selvfølge for alle, der er valgt som befolkningens repræsentanter i folketinget.

Heri er også udtrykt den respekt, jeg mener vi alle i folketinget må have for afgørelsen den 2. oktober. Til gengæld mener jeg, at folketinget har lov til at forlange et klart svar. Dette svar bør efter min og det store flertal i den radikale gruppes opfattelse blive et klart ja. Et stort flertal i den radikale venstres folketingsgruppe går ind for Danmarks tilslutning til EF. Det er sket efter mange års undersøgelser og overvejelser. Det sker ikke, fordi dette flertal mener, at vi hermed finder en let og bekvem løsning på alle vore problemer. Sådan går det ikke til, hverken i eller uden for EF. Det sker, dels fordi vi mener, at afgørende økonomiske hensyn taler for dette, dels er af den opfattelse, at Danmark hermed på en værdig og naturlig måde bliver deltager i et euro-

pæisk samarbejde, hvor vi med rettigheder og pligter kan gøre en nyttig gerning for vort land og for de ideer om Europas og verdens fremtid, vi har.

Om dem, der er tilhængere af fællesmarkedet, må man nok sige, at deres ja ikke er ens for alle. Der er flere slags ja. Nogle vil helst sige ja til et Europa med regeringer af en bestemt farve. Andre foretrækker en anden farve. Nogle siger måske især ja af mere kortsigtede grunde, hvilket inden for visse dele af vort erhvervsliv er såre forståeligt. Andre siger ja, fordi de ønsker at fremskynde en udvikling mod videregående europæisk enhed. Men alligevel tror jeg, at dette kun er nuancer, som er ganske naturlige i et folkestyre og i øvrigt svarer til de forskelligheder, man også har kunnet finde i EF-landenes parlamenter.

Min erfaring fra arbejdet med disse problemer på de poster, der er blevet mig betroet i disse år, siger mig dog, at det ja, folketinget nu beder befolkningen om at bekræfte, for alles vedkommende præges af en overbevisning om, at vi nu, da EFs udvidelse med England er en kendsgerning, ville svigte de mest vitale interesser for Danmark, hvis vi ikke sagde ja til EF.

De nordiske spørgsmål har indtaget og må naturligt indtage en fremtrædende plads i vores vurdering. Det er min sikre overbevisning — jeg tør faktisk sige, at jeg ved det — at der er en fælles opfattelse i de nordiske lande om, at det nordiske samarbejde vil udvikle sig, uanset om Danmark og Norge bliver medlemmer af fællesmarkedet eller ikke. Vi, der danner flertallet i den radikale folketingsgruppe, baserer også vores nordiske begrundelse for et ja på, at vi anser det for af afgørende betydning, at de nordiske synspunkter er repræsenteret dér, hvor afgørelserne i Europas udvikling træffes.

Vi kan ikke være i tvivl om, at efter Englands beslutning vil fællesmarkedet blive det vesteuropæiske udviklingscentrum. De beslutninger, der træffes dér, vil øve afgørende indflydelse på Danmarks forhold økonomisk og politisk, hvad enten vi er medlem eller ikke. Det vil det gøre for Danmark, og det vil det gøre for de øvrige nordiske lande. Vi mener, at man da også ud fra en nordisk interesse bør sige ja.

Der er i enhver politisk proces en tid for undersøgelser og overvejelser. Nu er afgø-